

Ἦγαν ἄνδρες ἰσχυροὶ καὶ γυρίσανε σὺν γύφτοις.
Ἦγάσανε καὶ κοντακίδια μὲ φρουρῶν ὑποκοπῶνους
κι' ἤλθον κοφωμοσεαζόμενοι· ἴστας κλεινάς ἰσοστερῶνους.

Φ. — Τίς ἀνήρ ἢ ποῖον βρέφος
σὲ κοινασάλεον νέφος
καὶ πυκνῶν χωμάτων ὄρος
δὲν ἐξήρθη παραφύρος;

Π. — Ποῖος ἀνοῖξε τὸ στόμα
καὶ δὲν βρέθηκε μέσα χῶμα,
κἂν τεμάχιον ἀγύρου,
κἂν καὶ κόκκον καββαλίνας
τῆς Φρού Φρού καὶ τοῦ Ζεφύρου,
τῆς Γιαννούλας, τῆς Πικυλίνης;

Φ. — Τίς τὸν στίβον διατρέγων νέος ἵππος κἂν ἵππότης
δὲν κατέπεσεν εἰς λάκκον, δὲν ἀπέμεινε χωλός;
τίς ἐκεῖ δὲν ἐλευκάνθη, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης,
εἴτε πλούσιος ἢ πένης, δίκαιος κ' ἀμικρτωλός;

Π. — Ποῖος δὲν ἤλθε σκονοχάρτης,
φιλιππέ μου Φασουλή;
πάντες ἐτραγαν ἐκ ταύτης,
ποῖος ὀλιγο, ποῖος πολὺ.

Φ. — Ποῖος ἀπὸ νέφης σκόνης στροβιλιζόντα κ' εὐδῶδη
δὲν ἐξήμνησε τὰ κάστρα τῶν Ρωμῶν τὰ νεφελοδῶδη;
Τίνες ἐπ' αὐτῶν ἀνήλθον φουκακωμένοι σὺν μπυλόνια
καὶ κατόπιν δὲν κατήλθον φορτωμένοι μὲ γαλόνια;
Τίς Ρωμῆος νεφελοκόκυξ, εἴτε νησιῶς ἢ χορτάτος,
σὲ κοινορτοῦ νεφέλας δὲν ἴστερέωσε τὸ κράτος;

Π. — Τίς οὐκ ὄφεται καὶ ταύτην τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα
ἐπὶ νεφελῶν πετώσαν εἰς τῆς σκόνης τὴν κοιλάδα,
κ' ἐρχομένην ὁσονοῦπω μετὰ δοῦξ ὅπως κρίνη
τοὺς θανόντας ἐν πέλωμ κ' ἀναστάντας ἐν εἰρήνῃ;

Φ. — Τότε χωρισμός θά γίνη τῶν προδότην κ' ἐριφῶν,
τότε δὴ κρινεῖ τὰς πράξεις χρήστων, χλοῦνων τε κ' ἀφῶν.
Τότε θά κριθῇ δίκαιως καθενὸς Ρωμῆου σοφία,
κάθε μέγας καὶ μικρός,
κ' ὁ Θανάσιος ὁ Λοκρός,
κ' ὁ Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος, κ' ὁ σὶρ Τζῶν κ' ἡ συντροπία.

Π. — Τότε θά κριθῇ δίκαιος κ' ἡ διοίκησις κ' ἡ Θέμις,
ποῦ ἂ ἀκούξῃ καὶ θά τρέμῃ,
τοῦ παπούλ' ἢ φαβορίτα, τοῦ Ζαχῆμ τὸ μουστάκι,
κ' ὅλων τῶν ἐπιτραφῶν,
καὶ τὸ δάσος τὸ παρθένον τῆς Μονῆς, τοῦ Γαλατάκη
καὶ τῶν ἄλλων τῶν Μονῶν.

Φ. — Τότε θά κριθῶν κ' αἱ νίκαι κατ' ἀπίστον καὶ βαρ-
κ' ἀνιδρύσει πυραμίδας ἐκ λαφύρων καὶ λαβάρων, [δάρων,
καὶ μοιράσει τὰς μερίδας ἵππων, μούλων, καὶ γαϊδάρων,

Καὶ τὸ χεῖρ τῆς μητρός
σὲ χροσπὴν θὰ γράψῃ πλάκα:

κλεβε πάντα γὰρ νὰ τρώξῃ
κ' ἀρπαξὲ γὰρ νὰ χῆρξῃ, βλάκκα.

Τότε πλήθη θ' ἀλαλῶζον
καὶ τὴν πλάκα θὰ φυλάξουν,
ἢ δὲ φίλιππος Ἑλλάς
μὲ τὰς δόξαις τὰς πολλὰς
μέσα σὲ λευκὴν νεφέλην ἀπὸ σκόνῃν μεγαλείου,
λῆρον κρούουσα Πινδάρου,
στὰς δόξαις Βασιλείου,
ἐν πολλοῖς φιλογυαζῶν.

Π. — Τότε ἐν ἀγλῇ φαινή
φιλοδικίας κρινεῖ
τοὺς υἱούς τῆς τοῦ γενναίου, ποῦ τοὺς ἀλάλων ἐνεκὶ
μαχητῶν φιλογυαζῶν καὶ φίλιππων γενεῶν.

Φ. — Τότε δὴ καὶ σὺ κ' ἐγὼ,
ποῦ γὰρ ἀλάλων ἀργῶν,
θ' ἀνημνησόμεν τὸ κάλλος τῶν ἄλλων τῶν γενναίων,
ποῦ τὴν πλάσαν ἀρτυρίζουν τῶν συγγενῶν Ἀθηναίων.
Κ' ὅπως εἶχε γίν' ἡ σφαῖρα, Περικλῆ σφουρακωμένη,
τόνομά σου νὰ τἀλλάξῃς, λογικὸ νὰ μὴ σὲ λένε.
Τοῦτο τῶνομά μου φέρει μὲ μὲγάλῃ σίγασι,
κ' ὅπως ζερεῖ τὸ νομίζω τὴν χειρῶν βρασιά.

Π. — Πᾶσσε πλέον τὸ βροσιδὶ,
φιλογάδιαι κασιδί,
καὶ τὴν σκόνῃ τῆς Ἀθήνας καὶ τὴν σκόνῃ τὴν ἀπέξω
σοῦ τὴν φτύνω μὲς ἴστα μούτρα, κ' ἔλα μ' ἔμπρὸς νὰ σοῦ τῆς
[βροξῶ.

Καὶ καμπόδας ποικιλίας,
μ' ἄλλους ἄδους ἀγγελαίς.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ πολὺς,
ὁ Φάρος τῆς Ἀνατολῆς,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἀνάμεστον ἐξ ὕλης
ὀρεῖας καὶ ποικιλίας,
καὶ ἔχον εἰκόνας γλαφυρὰς τοῦ Πατριάρχου κ' ἄλλων ἑκ
ἱεραρχῶν μεγάλων,

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκδιδαται φροντιδὶ
Γιώτα Σακελλαρίδῃ.

Εἰς τὸ Κουρεῖον τὸ γνωστὸν τοῦ Γιάννη τοῦ Μπαρτί,
ἐκεῖ ἴσῃς Νίκης τὴν ὄδον σταματῆσαι, διαβάτι,
Μονάχα τέσσερις δραχμαὶ τὸν μῆνα σὺν πληρώνης,
ζουριέσαι, κουρεύεσαι, καὶ κατακαχάρωνεῖς.

Ἐστὸ Παρθενωγαγεῖον τὸ πρῶτον τῆς Σκορδέλλῃ
πολὺς ἐπῆγε κόσμος καὶ τινες τῶν ἐν τέλει,
κ' ἐτρέψαν εἰς θέαν γυμναστικῆς εὐχάριστον,
συγχάριτον τὸν Ζωῖτερ, τὸν γυμναστὴν τὸν ἄριστον.

Ὁ Μπὲκ βιβλίον ἐβγάλε περὶ Νευραρθηνείας,
ἔργον τοῦ Προδὸτ καὶ τοῦ Μπαλλέτ, χάριν τῆς κοινωνίας.
Ὁρέστικς ὁ Δαλιέσιος μετέφρασεν ἐσχάτως,
Ἀσκληπιάδης ἐμβριθὴς κ' ὕψηλῆς τῆς βαρβάρους.